

համեմատ արգելուած էին գինի եւ իւր, ձու, ձուկ, պանիր, կոզի, կաղտի, բաժին, շճուկ, կաթ, խեր ու ձկան մորէ: Ասոցմէ ճաշակելն անկանոն եւ անվայել կը համարի որ եւ է անձի համար: Բաւական կը դատի ուտել միայն բուսական իրեր, զորս « կամակը » կը կոչէ, այս ինքն ըստ կամս եւ յօժարութեան ուտելիք, ինչպէս էին կանեփհատն, կտաւատ, սամթաջուր, փոխինդ եւ հատ (210), որոց վերջին երկուքը կանխաւ ալ տեսանք (230, 329): Ստեփանոս սիւնեցիին դատապարտելով ժամանակի Յունաց ձուկ, ձէթ ու գինի անխտիր ուտելու սովորոյթը, կ'իմացնէ՝ թէ Հայոց թոյլ չէր տրուած « ոչ լուր ընկոյզ, ոչ չամիչ, ոչ գինի, ոչ քացախ, եւ զամենայն ինչ ի բերոյ որթոյ մինչեւ ցքին անգամ ոչ ճաշակել » (Թղթ. 334): Եւ այս արգելքը կէտ առ կէտ առնուած էր հին կտակարանէն (Թիւք, 2, 3-4): Նոյնը կը կրկնէ մեզ իւր ժամանակակիցը Խոսրովիկ, ընդհանուր կերպով յիշելով հրաժարումն « ի գինոյ եւ յամենայն ցանկալի կերակրոց » (Խսր. քառ.), մինչդեռ Պապիկ Բ Բագրատունի աւելի մանր կը թուէ, ըսելով՝ թէ Եկեղեցւոյ առաջնորդներն « ի բերոյ որթոյ մինչեւ ցկնջիթն որոշեցին, թող թէ ի